

Хусеин Тахмишчић

ВАТРОКРАДИЦЕ

С. Леовцу

Тек повратници: из сна приспели путници.

Једно и све.

И ноћ што траје. И дан што постаје.

Ни гладни ни сити.

Пробуђене главе као светао круг у тмици.

Он је приспео: један у све. Меким ходом воље.

Баш ту.

Гледај: и зрак се ломи по закону у вољи.

Он, гонич опомена, говори

са скеле само о завичај и немир ослоњене.

И ма шта били, и ма где самоубиство у облике лили
прибраће нас у једно

његови светлосни плотуни. Шароликост ствари

и дробне руде

све ће неотпоре у плодне опирања збити.

Отворене двери. И наши погледи попали по стени
и стазама раног лета

уденутог у даљине што зову и доводе

у рудато горје

кавказско, завичај ватрокрадице: уре нескривене.

Стани: стена је окомит оштар праг у жижи

мирна плава свода

над теменом сина човекова а не бога

у густом маслињаку

кавказском, мужевност жртве и плода.

Савршено жив, баш ту: светлосни обрати навести
у постојаном ведрцу.

У дну бића прошуме мене као кише и прашуме.

И слике се рађају

потоње као прве, гареж сунца: одани лет казне.

Расте неискупиво и узрева насушно за све.

Читаво време

нас дотиче. Баш ту. Не пре и не после.

Пусто је без ватре

човеково раздобље. У њему жеђ препокрије све.

Јужне падине света у мрмору ветрова северних.
Уљевит пут
нама преостаје. И говор што искоби, гле:
нас терети све
пред зидом тмице. Кајања нека се смерно упокоје.

Јер кад бисмо смерно ћутали, гордињом обузети.
о пусти намерници,
о на све стране светом заточени странци,
зар бисмо били?
Смрвљена гордињо, час је: говорити и горети.

Напор долажења у изљубљеном обличју
узвраћа дарове:
врч питке воде, хлеб, со, уље и малвасију.
Љубљени и што љубе
откљечаше чудо, тајну и јавни пут опорукe.

Садржани у светлосној гести поднева,
они што су своји
оглашавају се успоменом на задатој стени.
Надохват љубави и нади
они долазе и досежу речи о лепоти и ватри.

О млади другови, у просто проширеном обзору руди
светлост и нашег завичаја.
О смела птицо, натпевај сустезања, ситости и глади.
Бела умостовљена спона
као ритам висока Кавказа за висину у борби.

О млади другови, збиљом обузети, то Он долази
обасјаном стазом света
да се огледа. Допреће и у наше одредиште
ватре у казни.
Он, син човеков а не бог пословне окретности.

Да ли смо свагда часни у изабраном обличју
и отворени у мери
кроз пошумљене пределе ове световности?
Ми, у расту неизвесни,
као срезане литице: — да ли смо доказно своји?

Да ли смо довољно чисти у дотицању
светлосних гести?
Наше спорне моћи, као прскови све жешћи,
као слив тутња
у исконској самоћи, отпоре слуте у низини.

Стани: стеновито кавкаско горје и наше
копце храни.
Велики градови као самоће. И наше опоре изнутрице
као незрело воће.
Чијано перје слике нека се смири као лек у рани.

И ватра није више бестелесан прелет
у поткровље јави.
Из сна: добачена коцка? Доход у тамно:
где сјај тихо цвате?
Прегршт плодне земље. Прегршт светлосне хране.

За један једини дан бербе: порицања
и липтава раскрића,
за један једини искорак унапред: мислећег
у сијању битка,
и лепота здвојних — стена је за преображај смртника.

Хваљен нека је Он за ово светлосно обиље.
Једно и све пада
на латицу цвета: она нек искуси величину света.
Колико палежа,
колико тајне у чуду тог мирисног заокрета?

Тек пробуђени следбеници: из свега у једно
сеобе спонама обузете.
Саговорници у распростирању старе лепе приче.
Сродници и спроводници.
И тмица што скончава. И светлост што постаје.

ОБЈАВА МОЛИТВЕ

Плаво, небом плави и лет птица изнад игралишта.
У судбини конца спаљеног змаја струји и наша игра:
Звон звона цвећа у пољу и зелен-хладноћа у венцу.
Гласу без одјека, приносимо на ухо обећану шкољку:
Шуми, растом, крошња неба, с корењем у дубинама
мора.

Отворите врата игре, очеви: време је игралишта.
Руке смо склопили изнад пепелишта:
Иза седам големих гора и седам дебелих мора
Шале коло играју, у игри бео цвет ноге поломио,
Тамо су змајеви прави — облаке јашу, за гриве им се
држе.

Одавде до играчки понављања више нема.
Наша је ово скривалица: ваша тишина игралишта.
Од седог врача научили смо како да се у игри
приближимо сунцу:
Земља је затегнут лук, мишићи окидање, а тела стреле.
Па доста претварања и измотавања, доста намигивања.
Ко је још видео на игралиштима очи од песка
И зенице од ветра, ко је видео да се игра
гомилицама пепела?

Вратите нас играчкама, очеви, па верујте у сан.
Шта ће вам, кад је за њих ваш свет тесан.
Ви ћутите и буљите а игра само што није почела.

ПЛОВИДБА

I

Беше то причешће деце — поодмакле, на домаку
што круже као глас око заносом пробуђене главе
пред расветљењем крви — на јастуку јаве.
И нико да се одрекне тајанства.
И нико да одустане од предузетог посла.
Беше то причешће деце поодмакло
на заравни сна.
О чуда даљина,
као заравни сна и као пропланци јаве призивани
увек изнова, кроз светло и тамно, кроз спиралне путање
бачених бића, а пут горе:
време погубно и време рашчињујуће.

II

Све што се раскидом одрони и крену
хранили смо у заседи
штићеној ветровима и с копна и с мора,
у скровитом смислу невремена.
И све то бејаше гажено у земаљском калу
под звездама,
под мртвом лепотом усамљених висећих вртова
без мириса.
И овај грч, тако прегледан,
усни пловидба, а пут доле:
модрикаста влага и утемељене алге.
Па онда: то ослушљиво сабирање једног јединог
гласа за све, човече, песмо, птицо?
Нетом нам ветар под пространом крошњом небеса
склопи очи.
Сневали смо блесак далеко од мира, ћутања
и тишина.
И дисали дубоко
и у грудном кошу скривали смер пловидбе и географију
обећаног света.

МАЛА НОЋНА МУЗИКА

Говори ветар јужни
Млеко светлосног ораха окоштава
Говор ни због чега

Говори ветар северни
У смелом почетку сажет је наш крај
Говор ни због чега

У говору
У ветру
У промени бића
Ослушни време
Ослушни срце света
Тај музикални часовник
Без сказаљки.

Јер ноћас ко плаче
Јер ноћас ко Умире
Плаче у ветар
Умире ни због чега.

ПОЗИВ НА ПУТОВАЊЕ

На неки начин смисли оно што ти треба,
све је једнако ту, све — у наговештају
своје праховитости за твоја чуђења
и неколико слика о њима.
На неки начин добро је што још увек и видиш.
И то је све
што још можеш да подумеш,
и то је све
што одржава вредност ове смоласте уре. . .
Раскрића нових предела
у којима човек још увек пристаје на живот.
Сиве и мркосмеђе настамбе
у којима човек још увек пристаје и на говор.
Опседнут и омеђен човек
надохват вода, шума и прелета што му преостаје.
Па онда, руку на срце:
рад природе што га буди и успављује.
Тако бар изгледа.
Још ненаслућене скеле као светлосне тапете.
Лепа издашност грађе за светлост, сенку и свет.

На неки начин поглед ти никад не напушта земљу.
И ћутати пред тим удесом није више ћутање.
Сети се расветљења јунског јутра.
Није лишена тајне и чуда.
И та првојутарња линија покренутог живота
није лишена тајне и чуда.
Сети се како само дуго, дуго тигра кроз наборе ноћи.
Сети се до порицања.
Она би те изрицала кад би и наставио с ћутањем.

Све нас обузме,
све — у владању пунином наших изложених бића,
на крајини престапа.

Пре почетка се огласи и часовито пламиња
у првим правим речима.
И кружи белим светом у тамним обручима краја.
У спорним моћима
то је оно што нас иште, пориче и убија.

Хваљен нека је обрат што нас уводи
у ноћ дупке пуну љута светла, па сад падамо
из гласа у глас изван тежиних сила.
Ноћ сенки над водама.
Ноћ палежа над шумама.
Тако се бар причиња.

Јер у тамним крузима што их уздуж и попреко цепа
спирална геста
ми буљимо у мекоте хода звериња,
ми стрепимо пред растом лековита горобиља,
ми искивамо бело усијање из обруча људског дахтања
Хваљен нека је пут ловног гласа.

Велика је моћ превладавање задобијених предела.
Гомиле љупких окаменотина. Већање хлађења.
Троми напитака смрти. Отужност понављања.

Велика је моћ детињства: потоња као и прва.
Игра позива у свуда. Тако бар изгледа.
И тако се зацртава и оно што нам се тек причиња.

На неки начин и очи проговоре.
Горе ватре.
Кроз њихов пламен шуме накнадно шуморе.

На неки начин слух можеш и светлошћу затрпати.
Горе ватре.
Оно што не скончава — шума је: липтави шумор
промене.